

Arrest

nr. 292 349 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 5 juli 2021 voor de tweede keer een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en

Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 februari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2021 werd ingediend door :

*M. (...), S. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Albanië
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 12.10.2011 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 20.02.2012 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze stelde op 14.05.2012 de afstand van het geding vast waardoor haar asielprocedure werd afgesloten. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 7 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter indiende, namelijk op 12.11.2012. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.12.2012. Betrokkene diende eveneens een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in op 31.01.2019. Deze werd afgesloten als zijnde onontvankelijk op 02.09.2020.

Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat zij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook beroept betrokkene, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of

bestrafing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Voor wat betreft de bewering dat het politieke en sociaaleconomisch klimaat in het land van herkomst nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het politieke en sociaaleconomisch klimaat in het land van herkomst nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat haar zus, mevrouw M. (...) E. (...) (ov (...)), in België werkt en haar als dusdanig kan onderhouden; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat, indien ze geen machtiging tot verblijf krijgt, het gezin ten eerste wordt ontwricht. Verder verwijst betrokkene naar art. 8 van het EVRM. Hierbij kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar familie in België, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder verklaart betrokkene ook dat er zeer sterke sociale banden zijn ontstaan met België en zijn autochtone bevolking, doch betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat betrokkene van Albanese nationaliteit is en bijgevolg niet visumplichtig. Het staat betrokkene aldus vrij om op regelmatige basis terug naar België te komen voor een periode van 3 maanden en bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren zodat zij periodiek haar familie in België en haar sociale contacten kan bezoeken.

Betrokkene beweert tevens dat bij een gedwongen terugkeer zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor op welke wijze zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zoals reeds eerder gesteld leidt de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Ook verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet

behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf”. Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet van kracht is.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënte haar verzoek moeten richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: “Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Albanezen die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 12.10.2011 in België verblijft, dat zij lessen en cursussen Nederlands volgde, dat zij de Nederlandse taal spreekt, dat zij werkbereid is en twee werkbeploftes voorlegt, dat betrokkene totaal verankerd is in de Belgische samenleving, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben en dat zij een aantal getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asioldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoekster voerde bovendien in haar verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde zij de diverse identiteitsdocumenten aan bij haar verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

4.

Geen enkele andere procedure is overigens van toepassing op verzoekster:

❖ Een verzoek tot internationale bescherming blijkt onontvankelijk

❖ Een aanvraag ex art. 9ter blijkt ontoereikend

Verweerster beweert dat verzoekster mogelijk in het land van herkomst of bij de Belgische ambassade in Albanië een verblijfsaanvraag wegens buitengewone omstandigheden kan indienen. Dit sneert: als de buitengewone omstandigheden nu niet aanvaard worden, hoe zouden deze dan aanvaard worden wanneer verzoekster dezelfde omstandigheden aanhaalt bij haar machtiging om verblijf, ingediend in het buitenland?!

Bijgevolg dient verzoekster, op basis van de buitengewone omstandigheden die zij zowel hier als in haar aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft aangehaald, gemachtigd te worden om op het grondgebied te verblijven. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het “voorzichtigheidsbeginsel” en het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelwijze van verweerster, waarbij verzoekster eerst het land zouden moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Servië om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoekster kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoekster zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoekster nota bene noodgedwongen zelf zou hebben moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoekster voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van haar duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoekster na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2.

Eveneens zou – indien verzoekster België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken – dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoekster vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Ter adstruering van haar derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoekster reeds jaren in België verblijven zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoekster legaal verblijf te verlenen, zodat zij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en haar bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerster kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoekster niet aantonen dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerster legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoekster.

3.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad.

Verzoekster verwijst naar volgende elementen in het dossier:

- Haar problemen in het land van herkomst*
- Haar zus woont in België en kan haar ondersteunen*
- Verzoekster kan onmiddellijk tewerkgesteld worden*

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.”

2.4. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien verzoekster hiervan tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, §1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid wanneer hij dient te oordelen over een aanvraag om machtiging tot verblijf die met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend.

In eerste instantie bekritiseert verzoekster dat niet duidelijk is welke (samenhangende) elementen wel kunnen leiden tot regularisatie met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens haar kan niemand voldoen aan het toepassingsgebied van deze bepaling.

In wezen komt verzoeksters kritiek neer op het feit dat niet duidelijk zou zijn welke elementen wel worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat echter geen opsomming van criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om onontvankelijk dan wel gegrond te worden verklaard (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Eenieder die met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een aanvraag tot verblijfsmachtiging in België indient, moet voor zijn specifieke situatie concreet uiteenzetten welke elementen hem precies

verhinderen gebruik te maken van de reguliere procedure vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om binnen het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid elke situatie *in concreto* te beoordelen. Verzoekster kan van verweerder niet verwachten dat hij bepaalde vaste criteria zou benoemen waaraan elke aanvraag tot verblijfsmachtiging zou moeten voldoen, aangezien de vreemdelingenwet dergelijke criteria niet voorschrijft.

Waar verzoekster hekelt dat geen enkele andere procedure op haar van toepassing zou zijn, kan ze niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoekster artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet kan aanwenden om bij wijze van uitzondering een aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen. Zoals artikel 9 van diezelfde wet bepaalt, moet een dergelijke verblijfsmachtiging in principe bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland worden aangevraagd. Aldus staat het verzoekster vrij om zich te begeven naar haar land van herkomst en aldaar via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De Raad bemerkt daarnaast dat verzoekster bij het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging via de reguliere procedure vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet geen buitengewone omstandigheden meer hoeft aan te tonen. Waar verzoekster hekelt dat zij dezelfde buitengewone omstandigheden zou moeten aanhalen bij het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging in het buitenland, is haar kritiek gebaseerd op een foutieve lezing van de artikelen 9 en 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat het onredelijk is van haar te verwachten dat ze terugkeert naar een land met een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België. De Raad stelt vast dat verweerder uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent het politieke en sociaaleconomische klimaat in Albanië. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat de situatie in haar land van herkomst onveilig zou zijn. Bovendien kan deze enkele stelling op zich niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Door louter te stellen dat verzoekster het onredelijk vindt dat ze naar Albanië moet terugkeren om aldaar via de reguliere procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen, weerlegt ze de motieven van de bestreden beslissing niet. Enerzijds legt verzoekster geen bewijs voor waaruit blijkt dat haar mensenrechten in Albanië worden geschonden, anderzijds toont verzoekster niet aan waarom dit enkele gegeven als buitengewone omstandigheid zou moeten worden weerhouden.

Verder voert verzoekster aan dat ze door een terugkeer naar Albanië voor minstens acht à tien maanden zal worden gescheiden van haar sociale contacten in België. Daarnaast betoogt ze dat hierdoor ook alle argumenten teneinde een regularisatie van haar verblijf zouden worden tenietgedaan.

Wat betreft de sociale contacten van verzoekster, motiveert verweerder dat niet wordt aangetoond dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder artikel 8 van het EVRM zou vallen. Verzoekster antwoordt hierop dat het onbegrijpelijk is waarom, in weerwil van de voorgelegde getuigenverklaringen, wordt geoordeeld dat haar netwerk van affectieve en sociale banden niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Voor zover verzoekster hiermee een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM lijkt aan te voeren, bemerkt de Raad het volgende. Een vreemdeling die zich beroept op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster zich *in casu* enkel beperkt tot vage beweringen omtrent haar integratie in België, die enkel worden ondersteund door een aantal getuigenverklaringen die ze bij haar aanvraag heeft voorgelegd. Hiermee toont verzoekster echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Tevens dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er zeer goed bewust van was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van haar privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (*cf.* EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verweerder concludeert dat er *in casu* geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien stelt verweerder dat verzoekster niet visumplichtig is, waardoor het haar vrij staat om op regelmatige basis terug te keren naar België zodat ze haar sociale contacten op die manier kan onderhouden. Met haar algemeen betoog slaagt verzoekster er niet in dit motief te ontcrachten. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze alle argumenten die toelaten haar verblijf te regulariseren

verloren zouden gaan door een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de reguliere procedure.

Waar verzoekster betoogt dat de motiveringsplicht is geschonden omdat verweerder in het verleden een andere invulling zou hebben gegeven aan zijn discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele manier uiteenzet wat ze precies met deze kritiek bedoelt. Het is bovendien inherent aan een discretionaire bevoegdheid dat de administratieve overheid geval per geval een beslissing neemt en elke situatie op individuele wijze beoordeeld.

Vervolgens duidt verzoekster op haar verregaande integratie in België en haar werkbereidheid. Ze meent dan ook dat het wenselijk voorkomt om haar legaal verblijf te verlenen. De Raad stelt vast dat met deze elementen uitdrukkelijk rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder motiveert immers: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 12.10.2011 in België verblijft, dat zij lessen en cursussen Nederlands volgde, dat zij de Nederlandse taal spreekt, dat zij werkbereid is en twee werkbeloftes voorlegt, dat betrokkene totaal verankerd is in de Belgische samenleving, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben en dat zij een aantal getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De stelling van verweerder dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt in te nemen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld in geval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN